

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 275/07-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. marca 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti I. V., P., zastúpenej advokátom JUDr. L. L., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 42/97 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 42/97 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 42/97 p r i k a z u j e k o n ať bez zbytočných prieťahov.

3. I. V. p r i z n á v a finančné zadostučinenie v sume 120 000 Sk (slovom stodvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Rimavská Sobota p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Rimavská Sobota je p o v i n n ý uhradiť I. V. trovy konania v sume 7 492 Sk (slovom sedemtisícštyristodeväťdesiatdva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. L. L., Advokátska kancelária, P., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti I. V. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 275/07-11 z 11. októbra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. V., P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 42/97.

V podanej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že 4. marca 1997 podala okresnému súdu návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po zániku manželstva s odporcom rozvodom. V podanej sťažnosti sťažovateľka uviedla stručnú chronológiu vykonaných procesných úkonov a postup okresného súdu v uvedenom konaní hodnotila ako postup porušujúci čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd prostredníctvom svojho predsedu.

Predseda okresného súdu v liste zo 14. decembra 2007 predložil podrobnú chronológiu vykonaných procesných úkonov a zároveň uviedol: „*Je pravdou, že v tejto právnej veci došlo k prietahom v konaní, avšak z horeuvedených skutočností vyplýva, že*

účastníci konania v značnej miere prispeli k dĺžke konania vo veci svojou opätovnou neúčastou na vytýčených pojednávaniach, kde vzhľadom na charakter sporu bola potrebná ich osobná účasť.“

V závere listu oznámil ústavnému súdu, že netrvá na tom, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávanie.

Právny zástupca sťažovateľky sa vyjadril k stanovisku okresného súdu v liste zo 4. februára 2008, v ktorom uviedol: *„Je pravdou, že návrh bol podaný na okresný súd 6.3.1997, i to, že 2.6.1997 bolo navrhnuté odročiť pojednávanie za účelom mimosúdnej dohody. K uzavretiu mimosúdnej dohody však nedošlo a od tej doby vznikali podľa názoru mojej klientky neodôvodnené prietahy v konaní pred okresným súdom. Je pravdou, že sa moja klientka aj ja na pojednávanie niekoľkokrát nedostavili, svoju neúčasť sme neospravedlnili, ale samotná táto neúčasť nebránila súdu v tom, aby vo veci vykonal pojednávanie. Neodôvodnený je prietah za obdobie od júna 1997 do 16.6.1998, ani od 3.8.1998 do 10.6.2002. Vtedy súd vlastne vo veci takmer nekonal. Obdobné je to za obdobie od 18.10.2002 do januára 2005. Moja klientka reagovala vždy na výzvy súd, oznámila, že nenavrhuje vypočuť ďalších svedkov, ale vo veci sa nekonalo. Na ďalšiu výzvu v roku 2005 moja klientka reagovala a od tej doby až do roku 2007 súd znovu neurobil žiadne úkony. Obávam sa, že súd začal konať v roku 2007, až keď mal informáciu o podanej ústavnej sťažnosti. V každom prípade okresný súd mal obdobia, kedy takmer dva roky vo veci nekonal a ide asi o tri časové úseky. Minimálne teda neodôvodnené prietahy vo veciach boli šesť - sedemročné. To, že sa moja klientka v niektorých prípadoch nedostavila na pojednávanie a že som sa na pojednávanie nedostavil ani ja ako jej právny zástupca, bolo z toho dôvodu, že moja klientka bola nezamestnaná, nemala finančné prostriedky ani na cestovné a požiadala aj mňa, aby som svojou účasťou nezvyšoval trovy konania. Súď však mohol pojednávať v prípadoch, ak boli splnené podmienky na vykonanie pojednávania. Podľa nášho názoru neodôvodnené prietahy vznikali najmä z toho dôvodu, že súd nevedel zabezpečiť účasť odporcu na pojednávani a jeho vyjadrenia. Okrem toho súd konal rozpačito a nekonceptne. Nie je predsa možné, aby po jedenástich rokoch od podania návrhu nebolo vo veci ani raz rozhodnuté.“*

V podaní doručenom ústavnému súdu 18. februára 2008 oznámila sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Z obsahu súdneho spisu ústavný súd zistil následovný priebeh a stav konania:

Sťažovateľka podala 6. marca 1997 okresnému súdu návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Okresný súd vyzval 18. marca 1997 sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, špecifikáciu návrhu, ako aj na predloženie súvisiacich podkladov. Poplatok sťažovateľka uhradila 26. marca 1997.

Sťažovateľka 4. apríla 1997 predložila okresnému súdu svoje vyjadrenie, v ktorom uviedla, že vyžiadané podklady nemôže predložiť z dôvodu, že si ich ponechal odporca.

Okresný súd vyzval 8. apríla 1997 odporcu na predloženie vyjadrenia k návrhu sťažovateľky, ktoré odporca predložil 25. apríla 1997.

Dňa 6. mája 1997 určil okresný súd termín pojednávania na 2. jún 1997.

Pojednávanie 2. júna 1997 okresný súd odročil na neurčito na základe návrhu účastníkov, ktorí sa vyjadrili, že sú ochotní uzavrieť medzi sebou dohodu o vyporiadaní.

Okresnému súdu bola 18. júla 1997 predložená plná moc udelená na zastupovanie sťažovateľkou. Okresný súd vyzval 30. júla 1997 odporcu na oznámenie údajov o trvalom pobyte jeho príbuzných na účely dokazovania výsluchom svedkov, opätovnú výzvu s poučením o možnosti uloženia poriadkovej pokuty doručil okresný súd odporcovi 3. septembra 1997 (na uvedenú výzvu reagoval odporca 6. septembra 1997).

Okresný súd určil 1. októbra 1997 termín pojednávania na 20. október 1997 a predvolal naň svedkov, odporcu a právneho zástupcu sťažovateľky.

Pojednávanie 20. októbra 1997 odročil okresný súd na neurčito z dôvodu neúčasti sťažovateľky a jej právneho zástupcu.

Dňa 29. októbra 1997 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby zdôvodnil svoju neúčast' na pojednávaní 20. októbra 1997 a zároveň mu oznámil, že poskytol odporcovi lehotu dvoch mesiacov na prípadné mimosúdne vyriešenie veci.

Právny zástupca sťažovateľky 17. novembra 1997 okresnému súdu ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní 20. októbra 1997 z dôvodu „kolízie termínov pojednávanií“ a oznámil, že v budúcnosti súhlasí s pojednávaním v jeho neprítomnosti.

Okresný súd 16. marca 1998 vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na vyjadrenie, či došlo medzi stranami k mimosúdnej dohode, a k rovnakému vyjadreniu vyzval 13. mája 1998 odporcu, 1. júna 1998 zopakoval výzvu adresovanú odporcovi.

Odporca 16. júna 1998 predložil okresnému súdu oznámenie, že medzi stranami k mimosúdnej dohode nedošlo.

Okresný súd 21. júla 1998 určil termín pojednávania na 3. august 1998 a predvolal naň odporcu a právneho zástupcu sťažovateľky.

Pojednávanie 3. augusta 1998 okresný súd odročil na neurčito z dôvodu neúčasti sťažovateľky a jej právneho zástupcu, ktorý ospravedlnil svoju neúčast' z dôvodu „kolízie termínov pojednávanií“.

Okresný súd určil 25. apríla 2002 termín pojednávania na 10. jún 2002 a predvolal naň sťažovateľku, jej právneho zástupcu a odporcu.

Právny zástupca sťažovateľky 5. júna 2002 ospravedlnil svoju neúčast' z dôvodu práceneschopnosti a vyjadril sa, že súhlasí s pojednávaním v jeho neprítomnosti.

Okresný súd 10. júna 2002 odročil pojednávanie z dôvodu neúčasti sťažovateľky a jej právneho zástupcu na 15. júl 2002, na pojednávaní sa odporca vyjadril, že k mimosúdnej dohode medzi stranami nedošlo (okresný súd na určený termín predvolal svedkov, sťažovateľku, jej právneho zástupcu a odporcu).

Právny zástupca sťažovateľky ospravedlnil svoju neúčast' na termíne určenom na 15. júl 2002 z dôvodu „kolízie termínov pojednávanií“ a vyjadril sa, že súhlasí s pojednávaním v jeho neprítomnosti.

Okresný súd 15. júla 2002 uskutočnil pojednávanie, na ktorom vypočul svedkov, ako aj prítomné strany, a pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu vypočutia svedkov, ktorí sa nedostavili na pojednávanie, ako aj ďalších svedkov podľa návrhu strán.

Okresný súd 9. septembra 2002 vyzval sťažovateľku na označenie ďalších svedkov, ktorých navrhuje v konaní vypočuť, 28. októbra 2002 sťažovateľku opätovne vyzval, aby sa k výzve vyjadrila. Sťažovateľka reagovala až na túto opätovnú výzvu 15. novembra 2002, keď oznámila, že vypočutie ďalších svedkov nenavrhuje.

Okresný súd 10. septembra 2002 vyzval odporcu na označenie ďalších svedkov, ktorých navrhuje v konaní vypočuť, výzvu odporcovi adresoval opätovne 25. októbra 2002.

Okresný súd 5. februára 2003 rozhodol o uložení poriadkovej pokuty odporcovi, ktorý nereagoval na jeho výzvy. Dňa 7. februára 2003 vyzval odporcu na označenie adres svedkov, ako aj na predloženie podkladov na účely dokazovania.

Okresný súd 12. februára 2003 doručil sťažovateľke výzvu na predloženie podkladov na účely dokazovania, na ktorú táto reagovala 26. februára 2003.

Dňa 24. novembra 2004 rozhodol okresný súd o uložení poriadkovej pokuty odporcovi, ktorý nereagoval na jeho výzvu (1. decembra 2004 doručil odporcovi ďalšiu výzvu na predloženie podkladov na účely dokazovania, ako aj opätovnú výzvu 25. januára 2005, na ktorú tento reagoval 10. februára 2005).

Okresný súd 24. novembra 2004 adresoval sťažovateľke výzvu na predloženie podkladov na účely dokazovania, ktorú sa jej nepodarilo doručiť (zásielka bola vrátená s označením „*adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote*“).

Okresný súd 31. januára 2005 doručil sťažovateľke opätovnú výzvu na predloženie podkladov na účely dokazovania, na ktorú reagoval právny zástupca sťažovateľky 4. februára 2005.

Dňa 4. júna 2007 určil okresný súd termín pojednávania na 20. august 2007 (právneho zástupcu vyrozumel 25. júna 2007).

Právny zástupca sťažovateľky 17. augusta 2007 ospravedlnil svoju neúčast' („*pracovné povinnosti*“), ako aj neúčast' sťažovateľky („*odcestovanie*“) na určenom termíne pojednávania, zároveň požiadal o stanovenie nového termínu.

Okresný súd uskutočnil 20. augusta 2007 pojednávanie, ktoré odročil na neurčito „*za účelom vyčkania, či nedôjde k mimosúdnej dohode*“ (na základe návrhu odporcu).

Dňa 25. septembra 2007 okresný súd adresoval sťažovateľke výzvu na vyjadrenie, či trvá na podanom návrhu s ohľadom na vyjadrenie odporcu o možnosti mimosúdnej dohody

(zásielku sa nepodarilo sťažovateľke doručiť, bola vrátená s označením „*adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote*“).

Okresný súd 19. novembra 2007 doručil právnomu zástupcovi sťažovateľky uvedenú výzvu, na ktorú reagoval oznámením doručeným okresnému súdu 22. novembra 2007, v ktorom uviedol, že sťažovateľka na podanom návrhu trvá.

Ústavný súd navyše zistil, že okresný súd nariadil termín pojednávania v predmetnej veci na 14. apríl 2008.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania, v ktorom s'ťažovateľka namieta zbytočné priet'ahy, je návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po zániku manželstva rozvodom. Z obsahu súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o právnej alebo faktickej zložitosti veci, ktorá by mohla zásadnejším spôsobom ovplyvniť doterajší zdĺhavý priebeh konania.

2. Pri preskúmaní spisového materiálu ústavný súd zistil, že s'ťažovateľka, resp. jej právny zástupca sa viackrát nezúčastnili v určených termínoch pojednávania na okresnom súde (20. októbra 1997, 3. augusta 1998, 10. júna 2002 a 20. augusta 2007) a s'ťažovateľka s'ťažila postup okresného súdu v konaní tiež tým, že reagovala až na opakovanú výzvu okresného súdu, aby označila ďalších svedkov, ktorí by mali byť v konaní vypočutí (výzvy z 9. septembra 2002 a 28. októbra 2002), ako aj neprevzatím zásielky okresného súdu z 25. septembra 2007.

Zároveň však treba konštatovať, že uvedená pasivita s'ťažovateľky významne neovplyvnila celkovú doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky, bol postup okresného súdu.

Pri hodnotení postupu okresného súdu v posudzovanom konaní boli ústavným súdom zistené súvislé obdobia poznačené nečinnosťou okresného súdu, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.

Okresný súd bol nečinný takmer viac ako 44 mesiacov v období od 3. augusta 1998 (keď na uskutočnenom pojednávaní rozhodol o jeho odročení) do 25. apríla 2002 (keď určil nový termín pojednávania) a viac ako 20 mesiacov v období od 26. februára 2003 (keď mu bolo na základe jeho výzvy doručené vyjadrenie sťažovateľky) do 24. novembra 2004 (keď rozhodol o uložení poriadkovej pokuty odporcovi).

Posledným zo zistených súvislých období nečinnosti je obdobie od 10. februára 2005 (keď bolo okresnému súdu na základe jeho výzvy doručené vyjadrenie odporcu) do 4. júna 2007 (keď okresný súd určil nový termín pojednávania) predstavujúce nečinnosť v celkovej dĺžke 27 mesiacov.

Vzhľadom na uvedené obdobia súvislej nečinnosti okresného súdu súhrnne predstavujúce sedem rokov a štyri mesiace nemožno viac ako desať rokov trvajúcu dobu posudzovaného konania vedeného okresným súdom bez rozhodnutia vo veci považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu ku garantovanému základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľky boli porušené.

III.

Vzhľadom na výrok o porušení základného práva sťažovateľky, ako aj na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 42/97 ďalej konal bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300 000 Sk.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 120 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu, dĺžku zbytočných priesťahov v tomto konaní a s tým spojenú ujmu sťažovateľky, ako aj na správanie sťažovateľky ako účastníčky posudzovaného konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľky nevyhovel.

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 11 394 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie

ktorých sťažovateľka namieta, v zásade nie je oceniteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2007 v konaní pred ústavným súdom predstavuje suma 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania vyčíslit' ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd) vrátane režijného paušálu a DPH ($2 \times 2\,970 \text{ Sk} + 2 \times 178 \text{ Sk} + 19\% \text{ DPH} = 7\,492 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda predstavuje celkovú sumu 7 492 Sk.

Ústavný súd právnemu zástupcovi sťažovateľky priznal odmenu v sume 7 492 Sk a v zostávajúcej časti nároku na náhradu trov konania nevyhovel, pretože jeho vyjadrenie k stanovisku okresného súdu zo 4. februára 2008 neobsahovalo také nové alebo zásadné skutočnosti, ktoré by prispeli k objasneniu veci. Odmenu za tento úkon právnej služby ústavný súd nepovažoval v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 OSP za trovy potrebné na účelné uplatňovanie práva sťažovateľky.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2008